

PĘPEL (1) *sb m*

e jasne.

[*sg N pępel.*] ◊ *pl A pępele.*

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

*Bąbel, pęcherz; pustula Cn: kthóré oto wody/ gárdłá zrániwłzy wpępele piérwéy/ Potym w té wole
z wielkim zefzpeceniém náraftáią Oczko 23v; [Pępel/ Callus et um. Volck Qqq2v].*

Synonim: pęcherz.

Cf BĘBEL

KWysz